

ЕДНА КНИГЪ: И ЧЕТЕШЕ СЪ ГОЛѢМО ВНИ-
МАНІЕ.

Старецъ-а като ѣ видѣ зачудисе
и отиде при неѣ. Облѣкло-то ѣ беше
бѣло и една паларіа на главѣтѣ и за-
пазваше ѣ отъ сазнчовой пекъ. Начьр-
таніе-то на лицето ѣ изобразаваше
кротость-тѣ и голѣмѣтѣ ѣ скзрѣь. Та
ако и да не беше видѣла нѣкога абба
Менрада, но го позна отъ добрыѣ мѣ
нравъ, за тѣѣ стана и мѣ се поклони
съ голѣмѣ честь.

Пѣщинакъ-а ѣ рече. « Тебѣ трѣва
« скоро да ти съ е оневрѣло тѣѣ стадо
« понеже азъ най послѣдній пѣть като
« се видѣхъ съ господарѣ ти, той ни
« ми каза нищо зарадъ тебъ. »

Пастырка-та отговори, че отъ
много време та е пазела обще ѣ тези
планины, но три дни става отъ какъ и-
забѣла дѣйствитѣлно на господарьова-
та си работа.